

NHỜ BỆNH HOẠN TÌM THẤY ĐỨC TIN CÔNG GIÁO

... Ercole Andreazzi thành Lugano qua đời vì bệnh lao phổi tại Dưỡng Đường bệnh lao nổi tiếng Leysin ở Les Alpes Vaudoises bên Thụy Sĩ vào năm 1930, hưởng dương suýt soát 3 thập niên! Điều đáng nói là chàng thanh niên sống vô thần nhưng nhắm mắt từ già cõi đời trong niềm hân hoan vô bờ của một tín hữu Công Giáo chân chính. Câu chuyện diễn tiến như sau.

Thân phụ của Ercole là một nha sĩ vô thần, vô thần thứ thiệt! Ông truyền đạt cho quý tử một tâm thức vô thần, nhưng nhất là, một đầu óc bài giáo sĩ. Ông khinh miệt và luôn tìm mọi cách mọi dịp để công kích các Linh Mục, Giám Mục, Hồng Y và Giáo Hội Công Giáo. Trong bầu khí gia đình như thế, chàng Ercole hoàn toàn tiềm nhiễm thói hư tật xấu. Năm 1924 khi Ercole đến thành phố Milano (Bắc Ý) để theo học tại Trường Bách Khoa thì

chàng hãnh diện vỗ ngực tự xưng:

- Tôi rất hạnh phúc vì là người vô thần!

Thế nhưng bệnh lao phổi bất thần đổ ập trên chàng thanh niên đẹp trai con nhà giàu học giỏi! Chàng bắt buộc nghỉ học để đến Dưỡng-Lao-Viện nổi tiếng Leysin chữa bệnh. THIÊN CHÚA Quan Phòng cho chàng hân hạnh gặp và quen biết thanh nữ Công Giáo kiều diễm Pina Piccioli. Nàng tốt nghiệp đại học nhưng cũng mắc chứng lao phổi và phải đến đây chữa trị y như chàng Ercole.

Nơi khung cảnh Dưỡng Đường với cùng chứng bệnh, đôi nam nữ trai-thanh gái-lich quen nhau và kết nghĩa tình thân. Với tâm tình tôn giáo sâu xa, Pina đã thành công trong việc truyền đạt những ý tưởng cao đẹp và nhất là, Đức Tin Công Giáo chân chính cho Ercole. Và chàng Ercole ngoan ngoãn tiếp nhận. Chàng sung sướng Rước Lễ Lần Đầu và trở thành vị tông đồ nhiệt thành công khai rao giảng và dám làm chứng cho Tin Mừng Cứu Độ của Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Được hồng phúc trở thành tín hữu Công Giáo, chàng Ercole Andreazzi thành Lugano không quên nghĩa vụ thảo hiếu đối với thân phụ. Và lòng thảo hiếu cao cả nhất chính là việc tìm cách đưa thân phụ trở về với Đức Tin của Giáo Hội Công Giáo duy-nhất thánh-thiện và tông-truyền. Chàng viết cho thân phụ:

- Niềm ao ước thâm sâu nhất của con là làm sao để cha cũng cảm nghiệm và sống Đức Tin Công Giáo!

Một thời gian ngắn trước khi qua đời, một ngày, Ercole Andreazzi đưa tấm ảnh chụp lúc còn khoẻ mạnh đẹp trai cho một người bạn xem và nói:

- Chính tôi đó bạn à! Nhưng lúc ấy tôi thật đáng thương vì hoàn toàn không biết gì cả, kể việc không biết mình là kẻ đại dột ngu đần .. Bây giờ thì tôi bệnh hoạn, thân tàn ma dại, và sẽ mãi mãi không đạt được

những gì tôi từng mơ ước. Bù lại, tôi đã tìm thấy THIÊN CHÚA! Thử hỏi còn có ước mơ nào cao cả trọng đại hơn??? Vâng, đúng thế, bệnh hoạn nhưng tôi đã tìm thấy Đức Tin Công Giáo! Muôn vàn cảm tạ hồng ân THIÊN CHÚA bao la!

... Có một thanh niên Công Giáo Ý tật nguyền. Chàng tên Giovanni. Vào một buổi tối, Giovanni ngồi chơi nơi sân thượng với bạn thân. Cả hai cùng im lặng chiêm ngắm biển cả đang trải dài mênh mông trước mắt. Bỗng người bạn cất tiếng hỏi Giovanni bị bệnh từ lúc nào. Giovanni chậm rãi kể cho bạn nghe như sau.

Năm ấy tôi 11 tuổi. Vào một buổi sáng thức giấc tôi bỗng cảm thấy toàn thân bất động, không thể nào nhúc nhích được. Thật khủng khiếp! Thật kinh hoàng! Cho riêng tôi cũng như cho mẹ tôi! Bạn không thể nào tưởng tượng được! Các bác sĩ tuyên bố tôi bị bệnh bại-liệt của trẻ em! Cha Mẹ tôi mang tôi đi hết nhà thương này đến nhà thương khác, theo đuổi không biết bao cuộc chữa trị. Nhưng bệnh vẫn hoàn bệnh. Mọi phương thức đều vô hiệu!

Nhìn các bạn đồng tuổi hơn hờ nhõ đùa còn mình phải ngồi im một chỗ chịu trận tôi đau đớn tự hỏi:

- Tại sao chỉ mình tôi phải chịu đau đớn tật nguyền?

Trong cơn buồn sầu tôi nghĩ chứng bệnh của mình thật bất công! "Tại sao Chúa lại lấy mất của mình việc sử dụng đôi chân???" Tôi đau đớn cảm thấy linh hồn sống động trong một thân xác chết ngất! Nhiều lúc buồn quá tôi xin Chúa cho mình chết đi chứ sống khốn khổ như thế này thì sống làm chi vô ích??? Rồi tôi đi đến chỗ không còn tin tưởng gì ráo trọi!

Cho đến đêm kia, tôi bỗng nghe có tiếng thì thầm và tiếng khóc nhe nhe bên cạnh. Đó là tiếng của Mẹ tôi. Mẹ tôi nghĩ là tôi đang trong giấc ngủ say nên Mẹ thì thầm cầu nguyện. Lời cầu của Mẹ thật nhỏ nhưng đủ cho tôi nghe rõ từng tiếng. Mẹ tôi xin Chúa thương xót tôi và xin Chúa hãy gửi đến cho Mẹ bệnh tật hầu tránh cho tôi khỏi bệnh hoạn. Lời cầu nhỏ nhẹ của hiền mẫu bỗng trở thành ánh sáng chói lòa soi sáng tâm trí tôi. Tôi hiểu tức khắc rằng tâm hồn của Mẹ thật cao cả. Mẹ đang đau khổ vì tôi. Trong khi tôi ích kỷ chỉ nghĩ đến mình và vứt bỏ nỗi tuyệt vọng sang cho người khác!

Ngay chính đêm ấy, Đức Tin trở lại với tôi. Đó cũng chính là Đức Tin sống động tinh tuyền của hiền mẫu tôi. Tôi quyết định chấp nhận mọi đau khổ để thanh luyện và để giúp tôi sống tốt lành hơn. Và cũng chính từ giây phút chấp nhận thử thách ấy mà tôi nhận được niềm An Bình sâu xa. Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Kể từ sau đêm ấy tôi nhìn đời và mọi vật mọi người mọi sự chung quanh với con mắt đổi mới. Tôi khám phá ra có rất nhiều đau khổ trên thế giới và nhiều người còn bất hạnh hơn tôi rất nhiều. Tôi cũng nhìn ra những tấm gương can đảm, những chứng tá thật anh hùng! Thật là cao cả những tín hữu Công Giáo hoàn toàn chấp nhận thánh ý THIÊN CHÚA.

... "Vì lý do đó, tôi quỳ gối trước mặt THIÊN CHÚA CHA, là nguồn gốc mọi gia tộc trên trời dưới đất. Tôi nguyện xin THIÊN CHÚA CHA thể theo sự phong phú của Người là Đấng vinh hiển, ban cho anh chị em được củng cố mạnh mẽ nhờ Thần Khí của Người, để con người nội tâm nơi anh chị em được vững vàng. Xin cho anh chị em, nhờ Đức Tin, được Đức Chúa KITÔ ngự trong tâm hồn; xin cho anh chị em được bén rễ sâu và xây dựng vững chắc trên Đức Ái, để cùng toàn thể dân thánh, anh chị em đủ sức thấu hiểu mọi kích thước dài rộng cao sâu, và nhận biết Tình Yêu của Đức Chúa GIÊSU KITÔ, là Tình Yêu vượt quá sự hiểu biết. Như vậy anh chị em sẽ được đầy tràn tất cả sự viên mãn của THIÊN CHÚA. Xin tôn vinh Đấng có thể dùng quyền năng đang hoạt động nơi chúng ta, mà làm gấp ngàn lần điều chúng ta dám cầu xin hay nghĩ tới, xin tôn vinh Người trong Hội Thánh và nơi Đức Chúa GIÊSU KITÔ đến muôn thưở muôn đời. Amen" (Êphêxô 3,14-21).

("La Mia Messa", 1 Ottobre 2010 - 31 Dicembre 2010, Anno IV/C, vol.IV, Casa Mariana Editrice, trang 36+101)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt